

Publicerad 2007-05-13 02:04 av Cizzi

Utan empati och den uppenbara sorgen som sedan bara förbises av vad som rusar förbi i allt vimmel.

Det kommer och går som tågen

Det kommer farande som på räls och alla ljuden gör mig öronbedövad.

Jag blir inspirerad av saker jag ser, det vackra bakom.

Jag äcklas av ovälkomna gäster och ovälkomna känslor som trycker ner mig på okänd nivå.

Tåget stannar och så gör också tankarna.

Jag stiger av och tappar bort mig själv i vimlet av människor.

Det gnisslar och luften svischar och jag kläms och trängs på.

Jag känner mig som centrum mitt upp i helvetet och jag är i folkskygg det är något annat med just idag.

Positiva tankar äts upp innan dom når mig och sedan vrider sig magen och man känner det på sig att något är fel.

Barnskrik och plötsligt rammar tåget in i något som slås till hårt
precis vid mig

En barnvagn kastas upp på perrongen och jag hör någon skrika ut sin smärta.

Jag vänder ryggen till det hemska upprivna såret och den uppenbara sorgen och förskräckelsen.

Vad visste jag.

Vad visste jag om hur det är att förlora något?

Allt dör långsamt ut av farande tåg från båda håll och jag står som en snögubbe fastfrusen med ryggen till
utan ansiktsuttryck och fasan flåsandes i ryggen.

Empati är något som inte existerar här, apati finns det gott om då det saknas något hos människorna som går
omkring så som tågen, de kommer och går.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cizzi med Poeter.se id #15676 innehar upphovsrätten